

Sygn. akt VI Gz 41/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spraw.)

Sędziowie: SO Anna Walus-Rzqsa

SO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z o.o. w K.**

przeciwko **R. K.**

o **zapłatę**

na skutek zażalenia powoda na orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie II i III wyroku Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt V GC 364/14

postanawia:

1. **z m i e n i ć** zaskarżone postanowienie w punkcie II w ten sposób, że: **u t r z y m a ć** w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 26 maja 2014 r. sygn.. akt V GNC 616/14 Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania,
2. **u c h y l i ć** punkt III zaskarżonego postanowienia,
3. **z a s ą d z i ć** od pozwanej R. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydany przez siebie w dniu 26.05.2014 r. – w części – w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (pkt II) i odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu (pkt III).

Uzasadniając postanowienie Sąd stwierdził, że ocena, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 kpc ma charakter dyskrejonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy. Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie zachodzą dwojakie przyczyny uzasadniające ocenę, iż orzekanie o kosztach postępowania w oparciu o wynik procesu nie jest zasadne i konieczne jest oparcie tego orzeczenia o zasady słuszności. Z jednej strony są to przyczyny leżące po stronie pozwanej, tj. jej trudna sytuacja ekonomiczna i rodzinna, a z drugiej strony przyczyny zewnętrzne leżące po stronie powoda, tj. działania nakierowane na maksymalizację kwot świadczeń ubocznych uzyskiwanych przy okazji istniejącej należności

głównej. Pozwana nie negowała istnienia należności głównej, która została w znacznej części przez nią spłacona, natomiast pozostała część została solidnie zabezpieczona na rzecz powoda. Zdaniem Sądu Rejonowego zaistniały zatem podstawy do zastosowania art. 102 kpc.

Zażalenie na to postanowienie wniósł powód, zarzucając Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 98 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do obciążenia pozwanej kosztami procesu mimo jego przegrania,
2. art. 102 kpc poprzez przyjęcie, że w sprawie zachodzą przesłanki do jego zastosowania i w konsekwencji uznanie, że pozwana znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, mimo iż faktu tego nie wykazała, jak również że pozwana nie dała powodu do wytoczenia sporu, w sytuacji gdy nie wywiązała się z zawartego porozumienia odnośnie spłat zadłużenia,
3. art. 232 zd. 1 kpc poprzez błędne przyjęcie, że pozwana wykazała pozostawanie w trudnej sytuacji finansowej, pomimo nie przedstawienia żadnych dowodów na poparcie tych okoliczności.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia powód domagał się zmiany postanowienia o kosztach i zasądzenia ich za obie instancje na podstawie art. 98 kpc. Żądaniem ewentualnym wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotowe zażalenie uznał, iż zasługuje ono na uwzględnienie, co oznacza, że zarzuty w nim zawarte są trafne.

Podkreślenia wymaga iż przedmiot sporu stanowi kwota, której zasądzenia powód domaga się w związku ze sprzedanymi pozwanej towarami. Jak wynika z dowodów w postaci faktur załączonych do pozwu do sprzedaży tych towarów doszło w miesiącu lipcu 2012 r. Ostatecznie strony w dniu 25.02.2013 r. podpisały porozumienie, którym pozwana osobiście zobowiązała się do spłaty zaległej kwoty - do dnia 16.01.2014 r. Przedmiotowy pozew złożony został przez powoda dopiero w dniu 30 kwietnia 2014 r., co oznacza, że pozwana miała wystarczająco dużo czasu, aby wykonać zobowiązanie, które na siebie dobrowolnie przyjęła, unikając w ten sposób dodatkowych kosztów związanych z postępowaniem sądowym. Niezależnie bowiem od porozumienia, które podpisała, skierowane zostało również do niej wezwanie do zapłaty z daty 25.02.2013 r., w którym zawarto informację o możliwości ponoszenia dodatkowych kosztów (sądowych). Ponieważ powód w dalszym ciągu nie uzyskał zapłaty należnych mu kwot, jego prawem było wystąpienie na drogę sądową. Bez znaczenia w świetle powyższego pozostaje przy tym fakt „solidnego” – jak to określił Sąd Rejonowy – zabezpieczenia roszczenia powoda. Powód jest podmiotem funkcjonującym w obrocie gospodarczym na zasadach rynkowych i nie można od niego oczekiwać, aby nieustająco kredytował działalność swojego kontrahenta, bo do tego w istocie zmierza nie dokonywanie płatności w terminach za zakupiony towar.

Pozwana zresztą uzyskiwała pomoc, bo została „odciążona” od ponoszenia kosztów w postaci opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty (Sąd zwolnił ją z tego obowiązku postanowieniem z dnia 29.09.2014 r).

W świetle przedstawionych powyżej okoliczności brak jest podstaw do przyjęcia, aby również koszty obsługi prawnej powoda za pozwaną ponosił on sam.

Zdaniem Sądu Okręgowego w stanie faktycznym niniejszej sprawy zastosowanie winien zatem znaleźć art. 98 kpc.

Reasumując, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc zmienił zaskarżone postanowienie w punkcie II i orzekł jak w punkcie 1 (art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 kpc.). Jednocześnie działając na podstawie w/w przepisu uchylił punkt III zaskarżonego postanowienia. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono stosowanie do jego wyniku na podstawie art. 108 § 1 kpc.

Na marginesie jedynie zauważyć należy, iż należna Skarbowi Państwa opłata od zażalenia (biorąc pod uwagę wartość przedmiotu zaskarżenia – 2561 zł) wynosi 30 zł, co oznacza że nadpłatę Sąd Rejonowy winien zwrócić powodowi.